

SÈRIE

BERGMAN 8

CULPES COMPARTIDES

HJORTH & ROSENFELDT

labutxaca

Michael Hjorth i Hans Rosenfeldt

Culpes compartides

(Sèrie Bergman 8)

Traducció de Jordi Boixadós

Columna
Barcelona

Títol original: *Skulden man bär*

© Michael Hjorth i Hans Rosenfeldt, 2023
Publicat d'acord amb Salomonsson Agency

© de la traducció del suec: Jordi Boixadós, 2024

Aquest llibre ha obtingut un suport a la traducció
del Swedish Arts Council

**SWEDISH
ARTSCOUNCIL**

La primera edició d'aquesta obra es va publicar
a Columna el juliol del 2024

Primera edició en aquest segell: juny del 2025
© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a., labutxaca

Fotocomposició: Grup62
DIPÒSIT LEGAL: B. 7.512-2025
ISBN: 978-84-19971-89-0

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

L'odi.

Li recorria tot el cos, l'omplia de dalt a baix. Era el seu motor. Des del moment que es despertava fins que, sovint de pur esgotament, queia unes quantes hores en un son intranquil.

L'odi.

Pur i genuí.

Feia temps que el carregava a l'esquena, des d'aquell dia funest, però abans havia estat diluït, de vegades fins i tot enterrat sota altres sentiments: la pena, la desesperació, la ràbia, la impotència.

Ara no. Ara, els altres sentiments havien desaparegut.

Només quedava l'odi.

Tot el que feia comportava un perill. La nit de juny era agradable i lluminosa. L'àrea, popular i concorreguda. Carregar la dona inconscient fins a l'aigua i, un cop morta, tornar-la al cotxe era una decisió arriscada. En qualsevol moment podia aparèixer algú, veure'l i engegar-li en orris la seva revenja tan ben planificada abans fins i tot d'emprendre la primera fase.

La dona.

Li feia llàstima de debò.

Era innocent, ella. Encara més, també era una víctima.

Per desgràcia, però, havia de morir gent. Ho deplorava sincerament, desitjava amb totes les forces que hi hagués una altra manera, un altre mitjà. Que s'hagués d'extingir una vida era una cosa que el feia dubtar, i llavors s'esforçava per trobar una alternativa, però no n'hi havia cap. Aquella era l'única manera que li prestessin l'atenció que volia rebre, la que necessitava.

Que fàcil que semblava matar, a la tele i a les pel·lícules. Si llegies el diari o escoltaves pòdcasts de crims reals a la ràdio, semblava que qualsevol persona fos capaç de posar fi a una vida.

Matar no n'era, de fàcil.

Agraïa que la dona estigués inconscient, que no pogués oferir resistència quan, amb els peus protegits amb unes botes d'aigua, la mantenien sota la superfície de mig pam de profunditat.

Tal com deia al llibre:

«Era important que entengués, que sabés que allò anava adreçat a ell. La força motora no era la mort en ella mateixa, sinó el repte, la prova de força. Hinde va voler competir amb ell per poders. Era una partida entre grans mestres».

Una partida entre grans mestres.

Un duel entre dues ments brillants.

La dona del maleter era la primera. Quantes més n'hi hauria d'haver dependria completament del seu contrincent, de si era o no tan llest com deia que era.

Aquell malparit arrogant.

En Sebastian Bergman.

Tornar altra vegada.

Havia evitat amb tota la consciència trepitjar la ciutat, no l'havia visitat des de feia molts anys, des que hi havia estat, formant part del Riksmord, la unitat d'homicidis de la policia nacional, per investigar el cas d'un violador en sèrie que va resultar ser una dona i que li havia fet passar un dels períodes més angoixants de la seva vida. Els mesos en què es pensava que podia ser pare de...

No! No havia de permetre que els pensaments el duguessin cap allà. Tot havia anat bé. Era l'avi matern de l'Amanda i prou.

Almenys, des del punt de vista biològic. L'Amanda li deia Sebastian, res més.

Era en Valdemar qui rebia el nom d'avi. La cosa era complicada. Com tantes altres entre la Vanja i ell.

La Vanja, la seva filla.

La cap del Riksmord des del dia que en Torkel s'havia vist obligat a retirar-se abans d'hora.

Havien resolt força ràpidament el seu primer cas com a responsable de l'equip, dos franc tiradors a Karlshamn, però d'allò no en parlava ningú. Tot va quedar tapat quan es va saber que en Billy, que havia format part de l'equip molts anys i que era el millor amic de la Vanja, i potser l'únic,

pensava de vegades en Sebastian, havia resultat ser un assassí en sèrie.

Per això ell tornava ara a Uppsala.

Per això divagava.

De totes les coses difícils d'acceptar, la que costava més era que un company en qui confiaven, que apreciaven i que creien que coneixien bé, hagués passat els últims anys matant gent mentre viatjava amb ells. Després de la dramàtica detenció, en què en Torkel i l'Ursula havien estat a punt de deixar-hi la pell, en Billy havia canviat. Va reconèixer sense embuts els fets, va col·laborar, va explicar els detalls de com havia procedit i on havia amagat els cossos. Al començament, en Sebastian havia tingut la sensació que només era teatre, una manera d'intentar aconseguir que li rebaixessin la condemna quan el portessin a judici; però era impossible imaginar res que no fos presó per sempre, i com més temps passava i més coses sabien, més segur estava ell que en Billy, efectivament, considerava un descans que l'haguessin descobert.

Que s'hagués acabat tot.

Sempre havia sabut que el que feia no estava bé, i entre un assassinat i un altre lluitava contra la vergonya i el penediment, però l'impuls, la força que el movia, era massa fort. No podia resistir-s'hi. I això, malgrat que sabia que li podia costar perdre tot el que tenia. En Billy li havia explicat, en una de les moltes converses que havien mantingut després de la detenció, que quan la My s'havia quedat embarassada, quan ell havia de ser pare, havia decidit que tot allò s'havia d'acabar. Que s'hi havia d'oposar. Tenia massa a perdre. Tot. Llavors havia anat a parar a Karlshamn, i allà havia aparegut l'oportunitat de cometre el crim perfecte.

L'última vegada. L'últim assassinat.

No era per això, però, que eren de nou a Uppsala. Era pel primer.

El primer assassinat, la quarta víctima.

En Billy havia matat a trets dues persones en acte de servei. Totes dues vegades havia quedat exculpat després de la investigació interna, però va ser llavors que s'havia despertat el desig, que s'havia establert per primer cop la malsana connexió entre la mort i el plaer. Havia estat aleshores que havia aparegut el gust pel poder absolut que comporta tenir una vida a les mans i treure-la. La tercera víctima havia estat la Jennifer, una companya del cos de policia amb qui ell tenia un embolic amorós, però en aquell cas tampoc no hi havia hagut premeditació. En Billy ni tan sols n'havia estat conscient fins que l'havia trobat l'endemà, després d'una nit especialment humida. Un accident, n'havia dit ell.

No es podia dir el mateix en el cas de l'Hugo Sahlén. Disset anys. El seu pare tenia una clínica veterinària davant d'un local on unes quantes dones venien serveis sexuals. L'Hugo, mogut per un esperit emprenedor, es pagava els estudis gràcies al mètode de fotografiar els puters i els seus cotxes, localitzar-los mitjançant el directori de transports i extorsionar-los. No gaire. Uns quants bitllets de cent. Les quantitats justes perquè no el descobrissin.

Si l'home en qüestió no era un policia.

Si no era en Billy Rosén.

—Aquí, a l'esquerra —es va sentir que deia una veu des del seient del darrere.

La dona que conduïa el cotxe de policia camuflat, la Therese No-sé-què —en Sebastian no n'havia guardat el nom a la memòria—, va posar l'intermitent perquè el cotxe de policia que duien al darrere sabés que giraria.

—Segur? —va dir en Sebastian mentre es tombava cap al seient del darrere. A l'altre costat de la reixa hi havia en Billy, amb les manilles posades, mirant per la finestreta lateral. Com passava tan sovint en els darrers temps, tenia el rostre inexpressiu i la mirada perduda, clavada en la llunyania. Va respondre amb un breu gest afirmatiu del cap.

—No és la carretera que has dit abans —va fer la Therese No-se-què, tensant les barres.

—Perdó, és veritat... No me'n recordo prou bé, estava força... —En Billy va callar.

En Sebastian va rumiar un moment què devia voler dir en Billy a continuació. Que estava força... què?

Agitat? Excitat? Intoxicat?

Qualsevol paraula sonava feble, fútil, per descriure els sentiments que devia experimentar després d'haver llevat la vida a un jove, a sang freda per primera vegada. Segurament era per això que havia deixat la frase a mitges.

Els altres cadàvers, els havien trobat. No havia calgut que en Billy hi fos present, n'havien tingut prou amb mapes i una transmissió en directe amb el mòbil d'un dels policies per guiar-los fins al lloc. L'Hugo Sahlén, en canvi, no l'havien localitzat. Havien buscat en tres àrees diferents seguint les indicacions d'en Billy, i no havien obtingut cap resultat, de manera que, al final, havien decidit que els acompanyés.

S'havien reunit en un lloc anomenat bosc virginal de Fiby, l'indret on en Billy havia matat l'adolescent estrangulant-lo, segons la seva pròpia declaració. Després d'una breu descripció dels fets tal com els recordava, havien pujat a un cotxe perquè els indiqués el camí.

Ara enfilaven una pista de terra que no era gaire més que dues roderes amb una franja d'herba al mig.

—On som? —va preguntar en Sebastian.

—No ho sé exactament, en algun lloc de Stora Branden —va contestar la Therese No-sé-què.

En Sebastian no va preguntar què era Stora Branden, va donar per descomptat que devia ser una zona a l'aire lliure, una reserva natural o alguna cosa d'aquella mena. No era important.

—Després del revolt hi ha un eixamplament de la pista —va dir en Billy en veu baixa—. Atura't allà.

Era veritat. Es van arrambar al marge i van aparcar davant de l'indicador.

—És una mica més cap allà —va dir en Billy mentre indicava amb el cap en direcció a la finestreta de la dreta, cap a l'espessor del bosc. La Therese No-sé-què va apagar el motor i va baixar del cotxe. Tot seguit va obrir la porta del darrere per ajudar en Billy. En Sebastian es va descordar el cinturó de seguretat i se'ls va unir. Els policies de l'altre vehicle van deixar anar un gos de la gàbia del maleter. En Billy va assenyalar amb el cap entre els arbres i tots es van posar a caminar en silenci.

Mentre avançaven, en Sebastian va mirar en Billy. Les ferides que li havia fet en Torkel a la cara estaven curades, l'únic que en quedava eren restes d'un blau, una taca d'un groc verdós al pont del nas, a sota d'un ull. Havia perdut quasi tota la visió a l'esquerre, però no era res que s'apreciés externament. Quan arribés el judici, en Billy tindria el mateix aspecte de sempre.

Agradable, ben vestit, eloqüent.

«No té pinta d'assassí», diria la gent.

Amb tot, encara faltaven mesos perquè s'hagués de presentar al tribunal. La investigació judicial era exhaustiva i exigiria temps. En Sebastian tenia l'esperança que, amb una mica de sort, el procés coincidís amb la publicació del llibre. *El policia assassí* era com un diari sensacionalista havia batejat en Billy. Amb el text en blanc sobre un fons negre, encapçalava tots els articles que tractaven d'ell.

Era un bon nom.

Un bon títol.

Si anava prou de pressa a treure el llibre, despertaria molt d'interès. El seu últim treball, *L'aprenent*, no s'havia venut tan bé com els anteriors. No havia generat tant d'interès ni se l'havia esmentat tant. Com a conseqüència, havia aparegut poc a la tele, i el pòdcast havia rebut poques visites, i ningú no semblava interessat a contractar-li conferències.

No tenia una xarxa de relacions que li donés suport, ni ningú que li hagués de tornar favors, perquè el consideraven impossible de tractar a la majoria dels llocs, i les persones que en teoria l'haurien pogut ajudar l'esquivaven. De diners per tirar endavant en tenia, i tant, però ara, a la fase final de la seva carrera, li aniria la mar de bé una empenya. Al cap i a la fi, ja estava a la seixantena...

Aviat faria sis setmanes que havien detingut en Billy, però cada dia continuava sortint-ne alguna cosa. Si trobaven l'Hugo Sahlén, encara en sortirien més. L'únic problema d'escriure sobre en Billy i els seus actes era que no sabia si les converses i les trobades entre ells dos donarien com a resultat un llibre.

No havia aconseguit que li donés el permís. Ni tampoc la My.

De fet, no el necessitava, podia escriure del que volgués i sobre qui volgués, però com que s'havien trobat sota la premissa que en Sebastian volia ajudar-lo, esbrinar què havia passat, donar sentit a totes les emocions, esforçar-se a trobar la manera de tirar endavant, fer de nexe entre ell i la My —que es negava a veure'l—, quasi entrava en la categoria de psicòleg d'en Billy. Com a tal, no podia escriure ni una sola ratlla. Que no fos ètic li importava una merda, però el que no podia ser era il·legal, perquè ja no podia suportar ni les exigències ni el perill de perdre un llarg procés judicial. Ara bé, no hi havia res d'escrit entre ells, no havia assumit oficialment cap encàrrec de fer teràpia. Ni d'en Billy, ni de la My ni de la policia judicial. En Sebastian era... un amic.

Un suport en èpoques de dificultat.

Un suport que tenia la intenció de cobrar.

—Com et sents ara? —va preguntar mentre en Billy assenyalava cap a la dreta i deixaven el corriol que havien seguit.

En Billy no va contestar, es limitava a continuar caminant i mirant al voltant.

—Què senties aquell dia, te'n recordes?

—Com va amb la My? —va replicar en Billy en comp-tes de respondre la pregunta.

No era cap sorpresa. Com més conscient es feia dels seus actes, com més clares en veia les conseqüències, més costava posar paraules a les emocions. En Sebastian havia tingut trobades amb ell al calabós en sessions en què quasi no havia pronunciat ni una paraula.

—Es podria dir que li has destrossat la vida —va contestar en Sebastian arronsant-se d'espatlles. No era res que en Billy no sabés.

—Però està bé? I els nens?

—No, no està bé, la My. Necessitarà temps.

—Us veieu encara?

—Sí.

—Li dones records de part meva?

—No vol.

En Billy va assentir per a ell mateix i es va aturar. Llavors va assenyalar amb el dit cap a l'esquerra, on es veia el forat que havien deixat les arrels d'un arbre tombat entre dos poderosos pins, que feien venir a la memòria la boca oberta i fosca de la balena que apareixia de les profunditats en una pel·lícula de Pinotxo.

—És allà. Sota les arrels.

Els dos policies amb el gos s'hi van acostar.

—Està cobert de pedres i terra.

El gos va marcar la posició des d'uns quants metres de distància, i la Therese No-sé-què es va apartar i va cridar demanant reforços. Amb eines per excavar, un dels que duien el gos va començar a ficar-se, amb precaució, dins del forat. En Billy s'ho mirava. Una llàgrima solitària li queia lliscant per la galta. Era impossible saber si plorava per la seva pròpia situació o per la víctima. En Sebastian no l'hi va preguntar.

Creia que en Billy mateix tampoc no ho devia saber.